

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ ГЕОРГИЕВ
ОТ ПРЕВОДАЧА
ЛЕТЕЦ ЗА ОСОБЕНИ
ПОРЪЧЕНИЯ

chitanka.info

С Владислав Крапивин се, срещнахме за пръв път в Москва през 1983 година.

Всъщност не. Аз се срещнах за пръв път с него преди седем години. На страниците на списание „Уральский следопыт“. Там беше публикувана повестта „Нощта на големия прилив“. Трудно ми е да разкажа за вълнението, с което четох тази повест, за това, как открих и обикнах творчеството на един писател, отдавна вече познат на съветските деца.

Децата са неговите герои. И неговите първи читатели.

Но и много мои възрастни приятели от Съветския съюз заедно със своите деца с удоволствие четат книгите на Крапивин.

По-късно в същото списание излезе повестта „Вечният бисер“.

И тогава писах до редакцията. Искях да се запозная с Крапивин.

Затова, когато преди година и половина се срещнахме в Москва, вече бяхме стари познати, макар че се виждахме за пръв път. Бяхме си кореспондирали през цялото това време. Крапивин разказваше малко за себе си и повече за ръководения от него пионерски отряд „Каравела“ — една интересна творческа организация, където децата представят свои пиеси, сами строят истински яхти (и вече имат цяла флотилия!), занимават се с фехтовка, организират експедиции, снимат свои филми, рисуват и пишат...

Първите членове на „Каравела“ вече са големи. Сред тях има журналисти и писатели. Много от тях вече самите имат деца.

Но никой не е забравил „Каравела“.

Книгите на Крапивин са за децата и за всички, които не са забравили детството.

Сборникът „Летец за Особени Поръчения“ не е първата ваша среща с Крапивин. У нас са преведени „Сянката на каравелата“ и „Момчето с шпагата“. Първата книга разказва за детството на самия автор и неговите връстници от суровите години след войната. А втората — втората всъщност е един разказ за „Каравела“.

Но четирите повести в нашия сборник са особени.

Свикнали сме с научната фантастика, която разтваря пред нас един нов свят, където всичко е възможно, където техниката на бъдещето дава приказни възможности на човешкия разум.

Казваме „приказни“... и разбираме, че фантастиката е приказка на нашето, новото време. Приказка, която с радост четат и млади, и

стари. Но нали така е било и с онези приказки, които изпълват нашето детство?

Значи фантастиката и приказката могат да се преплетат и слоят.
Това е направил Крапивин.

Много исках да ви разкажа за самия Крапивин, но изведнъж открих, че почти нищо не знам за живота му. Че през седемте години от нашето познанство той почти не ми е писал за себе си. Само за своето творчество — и за „Каравела“... Тогава му писах — помолих го да разкаже за себе си.

Ето какво ми отговори той:

„... Роден съм през 1938 година в Тюмен. Там учих, после следвах журналистика в Уралския държавен университет «А. М. Горки». Родителите ми бяха учители и може би затова от ранни години ме е привличала работата с деца. И макар да не станах учител, започнах да пиша книги за деца, в които героите бяха деца.

... Написал съм около 25 книги. Много от тях са преведени в други страни (България, Унгария, ГДР, Полша, Румъния, Чехословакия, ФРГ, Япония и др.). Първата — сборник разкази за пионери — излезе през 1962 година в Свердловск. А първата си малка фантастична повест «Отивам да посрещна брат си» написах през лятото на 1961 година, по време на последната си сесия в университета. Така че може да се каже, че съм започнал да ниша фантастични и реалистични произведения по едно и също време.

Сега имам три фантастични книги: сборниците «Нощта на големия прилив» и «Летящи приказки» и романът трилогия «Гълъбарникът на Жълтата Поляна»...

... Често наричат фантастичните ми повести «повести-приказки». Не споря. Може би наистина е така. Мисля, че не е толкова важно как ще ги наречеш — важно е как те влияят върху читателя, какви мисли пробуждат у него, на какво го учат...

От 1961 година ръководя кореспондентския морски отряд на списание «Пионер». Този отряд е пионерски, но в него се занимават деца от различни училища. Беше създаден по поръчение на редакцията на списанието. Децата са негови кореспонденти. Но те не само пишат. Пионерите в отряда изучават морското дело, строят яхти, организират ветроходни регати. Разказвал съм ти за това и преди...”

Да, беше ми разказвал и преди, но и сега не можа да не спомене отново за децата от кореспондентския морски отряд „Каравела“...

Свердловск е далеч от морето, но там живее един писател, влюбен в неговата романтика, един човек, който обича децата и твори за тях.

Сигурен съм, че ще го обикнете и вие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.